

Δεν έχει ποιητές εδώ, μόνον εξόριστους

*-Εξόριστε ποιητή, στον αιώνα σου, λέγε, τι βλέπεις;**

-Σαν ποιητής να μιλήσω ή σαν εξόριστος; Γιατί στον αιώνα μου σπανίζουν οι πρώτοι μα περισσεύουν οι δεύτεροι. Γιατί εδώ πέρα φωνή των πρώτων δεν ακούω αλλά σπάνε τα τύμπανά μου απ' τα ουρλιαχτά των δευτέρων. Όλα είναι λάθος εδώ, όλα ανάποδα.

Το «μπροστά» στον χρόνο που έχουμε στο μυαλό μας κι ως πρόοδο, διώξτο όσο πιο γρήγορα μπορείς. Μόνον έτσι μπορεί και να αλλάξεις το παρόν σου κι ίσως μια μέρα το «μπροστά» να ταυτιστεί και με το «καλύτερο».

Εικοστός πρώτος αιώνας, στα μισά της δεύτερης δεκαετίας του κι ο άνθρωπος μισεί τον άνθρωπο σχεδόν όπως πάντα. Εξαιτίας όμως της απεριόριστης πληροφορίας και της απτής γνώσης μας για αυτό του το μίσος, καταφεύγω στην υπερβολή του «πιο πολύ από πάντα». Δεν έχει μέρος ετούτος ο πλανήτης κάθε μέρα να μην ματώνει. Δεν έχει τόπο που κάποιος να ευτυχεί ασφαλής. Την Εστία την σκότωσαν κι οι θεοί στον Όλυμπο έχουν μείνει έντεκα.

Οι εξόριστοι, όπως σου είπα, είναι παντού. Είναι όλοι εξόριστοι, αλλά κυρίως είναι όλοι πρόσφυγες. Γυρνάω την υδρόγειο και ρίχνω το δάχτυλό μου κάπου στην τύχη. Κόσμος τρέχει να φύγει από πόλεμο. Κόσμος τρέχει να φύγει από βιασμούς. Κόσμος τρέχει να φύγει από απόλυτη φτώχεια. Κόσμος τρέχει να φύγει από περιβαλλοντικό θάνατο. Παντού. Αν κοιτάζαμε με οξύτατη όραση από ψηλά θα βλέπαμε έναν πλανήτη

εξαθλιωμένων ανθρώπων-μυρμηγκιών σε μετακίνηση. Απ' τα φτωχότερα στα πλουσιότερα μέρη του. Από κολάσεις σε αυτά που υπό κάποιες συνθήκες μοιάζουν παράδεισοι. Ίσως μιλάμε για τη μαζικότερη και σε διάρκεια μεγαλύτερη παγκόσμια μετακίνηση πληθυσμών από την εποχή των παγετώνων. Ούτε καν οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι δεν ανάγκασαν τόσο κόσμο να αλλάξει πατρίδα, όπως η κλιμακούμενη φτώχεια (με τη συνδρομή όλων των υπολοίπων λόγων βέβαια) του 21^{ου} αιώνα.

Θα 'θελα να πάω να δω μέρη σ' αυτόν τον κόσμο και ντρέπομαι να πω ότι θα ταξιδέψω για τουρισμό. Δεν το επικρίνω για όσους το κάνουν, λέω πώς νιώθω εγώ, πώς διάολο έχει γίνει ο κόσμος μας και νιώθουμε έτσι για κάτι τόσο όμορφο όσο το ταξίδι. Πώς όμως να νιώσει κάποιος, λίγο ευαισθητοποιημένος να είναι , αλλιώς; Πώς, όταν αυτή η μετακίνηση κρίνεται παράνομη, χαρακτηρίζεται λαθραία για το μισό πληθυσμό της γης; Πώς, όταν λίγα χιλιόμετρα πιο εκεί απ' το αεροδρόμιο που θα προσγειώσεσαι, απ' το λιμάνι που θα δένεις κάποιιοι θα σηκώνουν συρματοπλέγματα για να περάσουν μαζί με τα παιδιά τους πριν τους ανακαλύψουν οι συνοριοφύλακες; Όταν κάποιιοι θα τρυπάν τη βάρκα τους, κι ας μην ξέρουν κολύμπι, για να μην τους επαναπροωθήσουν σε άλλα νερά οι λιμενικοί μιας «πολιτισμένης» χώρας;

Αλήθεια, στον αιώνα μου δεν είναι να βλέπεις, δεν είναι να ακούς, δεν είναι να αισθάνεσαι, αλλιώς τρελαίνεσαι. Κι ίσως, επιστρέφοντας σε αυτό που σου έλεγα στην αρχή, ίσως να είναι πολύ πεζή η εποχή μας για τους ποιητές. Καμιά φωνή δεν συνταράζει τον κόσμο όπως και θα 'πρεπε. Καμιά λέξη δε γράφεται που να γκρεμίζει τα θεμέλιά του. Γιατί ξέρεις; Δεν αλλάζει πια ετούτος ο κόσμος. Το ξεχνάμε αυτό. Θέλει γκρέμισμα και χτίσιμο απ' την αρχή. Κι οι ποιητές θα έπρεπε να έχουν την ικανότητα και τη θέληση να κάνουν και το ένα και το άλλο. Δυστυχώς όμως είτε σιωπούν είτε ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Το μεγάφωνο του Λόρκα, του Μπρεχτ, του Νερούδα, του Χικμέτ είναι θαμμένο σε άγνωστο σημείο και κανείς δεν το ψάχνει.

*Ο στίχος είναι απ' το Άξιον Εστί του Οδυσσέα Ελύτη. Η εικόνα είναι απ' το έργο Land του γλύπτη και εικαστικού Antony Gormley.

Για το Νόστιμον ήμαρ: Πρόβατο όχι αρνί & Ma[t]ita Colorata

Πηγή/φωτογραφία: Νόστιμον ήμαρ, nostimonimar.gr